

Eisenhower riep de illegale werkers op, hun wapens in te leveren en tot de nieuwe bataljons toe te treden. De groepen van de *Armée Secrète* deden dat, maar het *Front de l'Indépendance* maakte bekend dat de *Partisans Armés* en de *Milices Patriotiques* pas ontbonden zouden worden als de regering het politieke program van het *Front*, waarin o.m. ingrijpende sociale hervormingen werden geëist, had aanvaard. Erskine waarschuwde Eisenhower dat in België een chaos dreigde – Eisenhower toog naar Brussel, sprak daar op 9 november het parlement toe en maakte het binnenskamers de regering duidelijk dat zij ter voorkoming van ongeregelde verzetsgroepen diende te ontwapenen. Op 13 november verscheen toen een decreet van de minister van oorlog waarin werd bepaald dat alle wapens binnen vijf dagen moesten zijn ingeleverd en waarin voorts werd meegedeeld dat in het nieuwe leger plaats was voor in totaal veertigduizend oud-illegale werkers. Prompt traden de drie communisten uit de regering. Generaal Erskine riep hen bij zich en zei hun dat niet geduld kon worden dat de *Partisans Armés* en de *Milices Patriotiques* hun wapens behielden – de drie zegden toen toe dat de wapens inderdaad zouden worden afgegeven, niet evenwel aan Belgische autoriteiten maar aan de Geallieerden. Bij hun volgelingen drongen de drie er op aan, zich bij het gebeurde neer te leggen en geen verdere moeilijkheden te maken, maar dat was teveel gevraagd. Aanhangers van het *Front de l'Indépendance* besloten, op 25 november in het regeringscentrum te Brussel een grote protestdemonstratie te houden. Op die 25ste werd het regeringscentrum afgezet door de gendarmerie die van de regering opdracht had gekregen, tot elke prijs te verhinderen dat demonstranten tot de regeringsgebouwen zouden doordringen; in de nabijheid van het centrum werden Britse pantserwagens in reserve gehouden. Die pantserwagens kwamen niet in actie maar de gendarmerie achtte zich genoopt te vuren op een stoet die 'Demany aan de macht!' riep; vijf-en-veertig demonstranten werden gewond. Dat leidde tot oproepen tot een algemene staking die op 28 en 29 november vooral bij de openbare nutsbedrijven en in de steenkolenmijnen werden opgevolgd. Notabene: de oorlog was nog in volle gang en in het pas bevrijde België was geen gas en geen electriciteit en werd gestaakt in de bron van de energievoorziening: de mijnen. De publieke opinie keurde in grote meerderheid de stakingen af, de regering, door *Shaef* gesteund, week niet – de stakers keerden naar hun werk terug. De ontevredenheid evenwel, tijdelijk op de achtergrond gedrongen door Hitlers Ardennen-offensief, bleef bestaan, vooral als gevolg van een toenemende voedselnood (het kwam ook tot een staking van de havenarbeiders te Antwerpen) – in februari '45 besefte Pierlot dat zijn kabinet